

[Thorkil Kristensen.]

hvilke situationer der kan komme til at opstå i den kommende tid. Vi må derfor sikkert affinde os med, at der indtil videre vil være visse punkter, hvor man kunne ønske større klarhed.

Der er opnået betydelige forbedringer i London, og vi fra vor side lægger navnlig vægt på 3 punkter, hvor organisationens funktioner er nærmere og snævrere afgrænset, end man kunne vente efter de første meddelelser. Jeg tænker i denne forbindelse særlig på artikel II, punkterne 2 og 4. I artikel II, punkt 2, er der fremhævet to omstændigheder, som er af betydning for vurdering af det, der påtænkes. Det hedder her for det første, at man skal fremme den sikre sejlads for fartøjer, der tilhører en medlemsstat, og som ønsker at benytte sig af SCUAs bistand. Dette må nemlig betyde, at det er en frivillig sag, om fartøjer, tilhørende medlemslandene, vil benytte sig af denne organisations bistand eller de vil gå gennem kanalen på sædvanlig vis, sådan som de har gjort det hidtil. Det er værdt at understrege, at der på denne måde ikke pålægges de enkelte medlemslande nogen tvang til at diktere deres skibs fart en anden fremgangsmåde end den hidtil benyttede ved gennemsejling af kanalen.

Det andet punkt, jeg vil understrege, er, at i samme afsnit af deklARATIONEN hedder det, at man skal søge samarbejde med vedkommende ægyptiske myndigheder med henblik på gennemsejling. Det var det, jeg refererede til før, da jeg sagde, at man kun ønsker at opnå, hvad man kan opnå i samarbejde med de ægyptiske myndigheder, og, hvis et tilfredsstillende samarbejde ikke kan opnås, da hellere vil prøve andre muligheder end at lægge op til direkte strid. Dette er naturligvis en betryggelse for dem, der kunne være betænkelige ved de første meddelelser.

Der er et tredje punkt, vi fra vor side i denne forbindelse lægger nogen vægt på; det er artikel II, punkt 4, hvor der tales om afgifter, som kan modtages af organi-

sationen. Dér hedder det, at det drejer sig om „afgifter og andre beløb, som nogen bruger af kanalen måtte indbetale til SCUA. . . .“. Dette må jo, i analogi med det foregående, betyde, at det er en frivillig sag, om skibe fra medlemsstaterne vil indbetale afgifter til den nye organisation eller vil betale dem på de måder og på de steder, de hidtil har betalt dem. Også på dette punkt står det altså medlemsstaterne frit for, om der skal foretages nogen ændring i betalingsmetoderne — ligesom ved gennemsejlingsmetoderne. Det gør det naturligvis lettere at acceptere den formulering, som her er foreslået.

Der må også lægges vægt på, at den påtænkte organisation skal være åben for tiltrædelse af andre stater end dem, der oprindeligt har været med til at oprette den. Det er altså ikke tanken, at den skal afgrænses til at omfatte en bestemt politisk defineret gruppe af lande. Det er naturligvis i en urolig verden også et betryggende moment.

Siden det blev bekendt, at Londonkonferencen var nået frem til denne deklARATION, har vi nu fået meddelelse om, at Englands og Frankrigs regeringer agter at forelægge sagen for De Forenede Nationer. Man må være tilfreds med, at sagen kommer til drøftelse i De Forenede Nationer, hvor det er naturligt, at den slags sager drøftes, sådan som det også er gjort gældende fra dansk side. Det kan ikke nægtes, at det havde set bedre ud, om beslutningen om at gå til De Forenede Nationer var blevet truffet på Londonkonferencen i fællesskab mellem de 18 lande, som var repræsenteret dér. Jeg vil i den forbindelse med den højtæredede formands tilladelse gerne citere et afsnit af den erklæring — på engelsk „statement“ — som blev fremsat på den 2. Londonkonference. Det drejer sig om punkt 6, 2. punktum, hvor der står:

„De atten regeringer vil fortsat rådføre sig med hverandre for at opretholde en fælles indstilling til de problemer, som Suezspørgsmålet i fremtiden måtte rejse“.